

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 63 af Dorte Bennedsen (S) og Birgitte Husmark (SF) (se foran)

vedtoges med 119 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF og FK) mod 9 (FP)

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 40:

Forespørgsel til sundhedsministeren [om, hvor mange AIDS-smittede Danmark skal have, før ministeren vil ændre holdning, således at AIDS-smittede registreres].

Af Pia Kjærsgaard (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 18/2 88. Fremme af forespørgslen vedtaget 24/2 88).

Begrundelse

Pia Kjærsgaard (FP):

Nu, hvor tv er færdig med at vise Sundhedsstyrelsens indslag om AIDS og Kristeligt Folkeparti er gået i gang med sin egen oplysningskampagne, er det vel også på sin plads, at vi herinde taget spørgsmålet op til debat igen.

Fremskridtspartiet har hele tiden fastholdt, at der må ske en registrering af de personer, der er ramt af AIDS. Hver dag er der mindst 10 nye personer, der smittes med AIDS, og så vidt vi i øjeblikket ved, vil disse personer udgøre en smittefare resten af deres liv.

Det skønnes, at der i dag er mellem 5.000 og 10.000 HIV-positive. Det er et skøn, og langt de fleste af disse personer ved altså ikke, at de er livsfarlige for deres omgivelser. Det er en katastrofe, og Fremskridtspartiet mener, at der skal skrappe midler til end en kondomkampagne. Vi mener, at en registrering vil være et væsentligt skridt hen imod at få styr på smittespredningen, og derfor har vi rejst denne forespørgselsdebat.

Besvarelse

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Den 31. marts 1987 bekræftede Folketinget, at den danske indsats mod AIDS fortsat skulle bygge på frivillighed, anonymitet, åben, direkte og ærlig information, den enkeltes tryghed ved

at henvende sig til sundhedsmyndighederne samt ønsket om at undgå enhver form for diskrimination.

Der er intet i udviklingen efter den 31. marts 1987, der kan begrunde ændringer i den fastlagte strategi. Vi har tværtimod oplevet en forøgelse af fordoblingstiden for antallet af nytilkomne AIDS-tilfælde. Sundhedsstyrelsen har nedjusteret sin prognose over AIDS-smittede i Danmark, en tendens, som glædeligvis også noteres næsten overalt i Europa, og sygdommen er fortsat primært koncentreret omkring de kendte risikogrupper.

Vi følger i Sundhedsministeriet til stadighed udviklingen meget nøje, og sker der en ændring, således at fordoblingstiden formindskes eller sygdommens spredningsmønstre ændres, så vil jeg naturligvis overveje, hvilke foranstaltninger der vil være hensigtsmæssige under de ændrede forhold. Jeg vil herunder vurdere, om indførelse af en ordning med registrering af smittede med HIV-virus vil være hensigtsmæssig.

Forhandling

Pia Kjærsgaard (FP):

Da ministeren tiltrådte, lød der jo helt andre toner om registrering, men kort tid som minister under Sundhedsstyrelsens påvirkning har altså ændret ministerens syn på registrering.

Spørgsmålet er lige så meget, om Sundhedsstyrelsens AIDS-politik eller AIDS-strategi er korrekt. Er det vejen frem mod bekæmpelsen af en livsfarlig epidemi, vi har set og ser, eller kan der tages andre midler i brug?

Skrækken for et register over AIDS-smittede på Seruminstitutet, hvor personnummer og resultat af undersøgelse er opført, kan efter min mening ikke skabe voldsomme reaktioner. Arkivmaterialet skal naturligvis kun være til rådighed for lægelige myndigheder.

Vi har at gøre med en livsfarlig sygdom, der som en epidemi kan vise sig at være værre end pest og kolera, ikke blot fordi sygdommen ikke danner antistoffer, der hjælper, men i højeste grad også, fordi vi ikke har kontrol med sygdommen.

Vi skal sikre, at tavshedspligten i forbindelse med blodprøver ophæves; der bør ske en registrering, samtidig med at man iværksætter en effektiv indsats for at opspore smitekilden.

[Pia Kjærsgaard]

Helt uskyldige mennesker kan nu påføres denne livsfarlige sygdom, fordi dette Folketing har svigtet. Det er det, der skal ændres i dag.

Vi skal ikke blot hjælpe de personer, der er blevet ramt af AIDS, men vi skal også forebygge; ikke alene som Sundhedsstyrelsen forestiller sig, men også ved en effektiv registrering, så bl.a. læger og sygeplejepersonale ikke skal arbejde med patienter, der ikke ved, om de udgør en smittefare. De overreaktioner, som er set forskellige steder, skal naturligvis også samtidig i andre rammer. Det ligner ikke noget, at hospitalspersonale iklæder sig gummiforklæder og handsker, før de skal behandle en AIDS-patient.

Også i Odense Hjemmepleje har den været helt gal med sikkerhedsforanstaltninger, men det må vel tilskrives mangel på korrekt information fra sundhedsministeren.

Vi har et naturligt ansvar for, at politibetjentene ikke udsættes for smitte af AIDS-ramte. Eller hvad med fængselsbetjente, der daglig er udsat for smitte blandt deres klienter?

For kort tid siden fremkom der et rystende eksempel, hvor en ung pige bevidst var blevet påført smitte af en AIDS-ramt mand, der gik i seng med hende. Da vi har en tåbelig lovgivning, kunne denne person ikke straffes, fordi den unge pige ikke var pligtig til at oplyse, hvem der havde smittet hende. Denne mandlige AIDS-dræber kan altså fortsætte sit virke totalt udfordstørret. Tænk på de prostituerede, der påfører deres kunder AIDS, uden at det indebærer strafmulighed. Hvad er det dog for et samfund, vi lever i? I sin tid blev tuberkulosens ofre registreret, og et sted som Grønland var tuberkulosen den hyppigste dødsårsag så sent som omkring 1955.

Nu har HIV-smitten nået Grønland, og en ny alvorlig trussel hænger over øen. Det har fået formanden for Atassut, hr. Steenholdt, til at foreslå AIDS-test for alle, der rejser ind i landet. Jeg forstår udmærket grønlændernes rædsel for denne dræbersygdom.

Ansvarlige politikere vil forstå denne holdning og vil forstå nødvendigheden af registrering generelt. Sundhedsstyrelsens kampagne har højst bremset lidt op for udviklingen i antallet af AIDS-smittede, men det ændrer ikke ved det faktum, at der hver dag bliver nye smittede, fordi der ikke sker registrering.

Hvorfor vil man ikke lade borgerne stå til ansvar for deres handlinger og for deres eventuelle smitte? Hvad er det, man er bange for at love imod? Hvad skal vi med en straffelov, hvor man kan anklage AIDS-smittede, der bevidst smitter andre, for manddrab, når der ikke er pligt til eller mulighed for at finde personen?

Vi skal ikke fastholde frivilligheden ved bekæmpelsen af AIDS, vi skal og må være klar til at benytte skrappe midler. Det drejer sig for øjeblikket om at få bekæmpet en sygdom hos en mindre gruppe mennesker, men antallet vokser. Skrappe midler blev taget i brug ved udryddelsen af kopper, og bekæmpelsen af tuberkulose skete også ved tvangsmidler. Det er således ikke korrekt, hvad der oplyses fra Sundhedsstyrelsens side, fra eksempelvis Michael von Magnus. Kan det mon tilskrives uerfarenhed blandt Sundhedsstyrelsens folk?

Jeg skal derfor på Fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

- »Folketinget opfordrer regeringen til
- at ophæve anonymiteten ved test for HIV-antistoffer,
- at indføre registrering af AIDS-smittede,
- at sikre straffemuligheder ved bevidst viderebringelse af AIDS-smitte.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.»

(Dagsordensforslag nr. D 64).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i debatten.

Dorte Bennedsen (S):

Ja, så er registreringshesten atter en gang trukket af stald, og det var jo fristende blot at besvare denne forespørgsel om, hvornår registrering skal indføres, med et: Aldrig, og så forlade talerstolen igen.

Men da vi er af den opfattelse, at ministeren faktisk ikke er uden skyld i, at spørgsmålet stilles på ny, fordi hun ved sin tiltræden sidste efterår kom med en række ganske forvirrende og til tider overordentlig modstridende udsagn vedrørende registrering, finder vi, at det er på sin plads at komme med en kortere uddybning.

[Dorte Bennedsen]

Jeg vil tillade mig at gå ud fra, at vi alle, også Fremskridtspartiet, er enige om målsætningen, nemlig at vi skal begrænse smittespredningen mest muligt. Et stort flertal i dette hus besluttede for et år siden, at indsatsen skulle baseres på frivillighed, anonymitet, åben og direkte og ærlig information. Alle erfaringer siden da bekræfter, at den beslutning, Folketinget dengang tog, var den rigtige.

Fra tid til anden foreslås så fra forskellige side registrering, men ingen – og jeg vil godt gentage: ingen – har hidtil kunnet forklare, hvorledes en registrering skulle føre til, at vi fik færre smittede.

Jeg vil godt vove den påstand, at ønsket om registrering er nogle politikeres ønske om dog at gøre noget, om dog at vise handlekraft, uanset om resultatet bliver forkert.

I Sverige har man bl.a. indført registrering, og hvad er resultatet så blevet dér? Det er blevet, at grupperne med risikoadfærd ganske enkelt holder sig væk fra at blive testet. Det er kommet så vidt, at offentligt ansatte svenske læger på trods af den svenske lovgivning annoncerer med anonymitet også ved en positiv test. Det gør de, fordi de har erkendt, at det er vigtigt at bygge et system op, hvor mennesker, der er i risiko, trygt kan henvende sig og få hjælp og fornøden vejledning, og det er sådanne erfaringer, vi også skal drage nytte af her i Danmark.

Socialdemokratiet ønsker at få så få smittede som overhovedet muligt, og derfor siger vi ja til anonymitet og frivillighed og nej til registrering, og jeg behøver næppe føje til, at vi stemmer imod den foreliggende dagsorden.

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg skal som ministeren også henvise til den dagsorden, alle partier i Folketinget med undtagelse af Fremskridtspartiet vedtog for et år siden.

Der er ikke behov for at ændre på strategien. Tværtimod er udviklingen i sygdommen bedre end frygtet, og det er glædeligt. Jeg vil gerne henvise til de seneste tal, der er kommet. Tidligere beregnede man, at der ville være 10.000-15.000 danskere smittet med AIDS, og i dag regner man med 5.000-10.000, og denne nedadgående tendens forventes at fortsætte; den findes i øvrigt i hele Europa. Men det betyder naturligvis ikke, at vi ikke fortsat skal tage AIDS alvorligt.

Sidste gang vi debatterede dette emne, var for et halvt års tid siden, hvor Fremskridtspartiet fremsatte et ønske om en sådan registrering, og der var da et stort flertal imod. Jeg tror ikke på, at registrering stopper AIDS, og vi stemmer imod dagsordenen.

Agerschou (SF):

Den 31. marts 1987 fastlagde et stort flertal i Folketinget retningslinierne for bekæmpelse af sygdommen AIDS. Det skete med vedtagelse af en dagsorden, hvor det bl.a. hed, at den danske indsats mod sygdommen fortsat bygger på frivillighed, anonymitet, åben, direkte og ærlig information, den enkeltes tryghed ved at henvende sig til sundhedsmyndighederne samt ønsket om at undgå enhver form for diskrimination.

Der er intet, der tyder på, at disse holdninger bør ændres. Tværtimod, udviklingen i antallet af tilfælde af kønssygdomme, der gennem de sidste år er faldet drastisk, er en af de ting, der viser, at de hidtidige initiativer til forebyggelse af sygdommen har været en succes. Disse initiativer skal fortsættes og udbygges.

Det eneste, denne forespørgsel kan bruges til, er at få bekræftet, at den holdning, Fremskridtspartiet hele tiden har haft, den holdning har partiet stadig væk, og vi havde i SF's folketingsgruppe overvejet at fremsætte en dagsorden, hvor Folketinget bekræfter, at den holdning, Fremskridtspartiet hele tiden har haft, den har partiet stadig væk. Men vi var i tvivl om, hvorvidt formanden ville godkende en sådan dagsorden, og da vi ikke vil besvære formanden unødigt, har vi ikke fremsat den.

Vi har haft denne debat flere gange på initiativ af Fremskridtspartiet, og endnu har diverse ordførere for dette parti ikke været i stand til at argumentere sammenhængende for deres holdning. Det viste fru Pia Kjærsgaard tydeligt i dag. Hun sammenblander f.eks. folk, der er syge, og folk, der er smittede. Hvad værre er: Den holdning, Fremskridtspartiet har til problemet, vil efter vores bedste opfattelse føre til en forøgelse af smitterisikoen, bl.a. fordi folk naturligvis vil holde sig væk fra de forskellige former for test og rådgivning, når de risikerer at blive registreret, som fru Dorte Bennedsen var inde på.

Vi har ved flere lejligheder spurgt Fremskridtspartiet, hvad en sådan registrering egentlig skal bruges til, og indtil nu har vi ikke

[Agerschou]

fået noget svar. Jeg har så selv funderet over det. Hvad er det, Fremskridtspartiet forestiller sig? Når folk mødes på et værtshus og bliver interesseret i hinanden, forestiller Fremskridtspartiet sig så, at der skal være et centralt register, man kan ringe til for at få konstateret, om vedkommende, man nu er blevet interesseret i, er registreret for sygdommen eller ej? Hvis det er det, så vil det bl.a. også forudsætte, at man har tatoveret sit CPR-nummer på et eller andet velanbragt sted, for at telefonopringningen overhovedet skal have en mening.

Det, jeg siger, virker absurd, men det vil for så vidt være det eneste logiske ifølge Fremskridtspartiets holdning, og da Fremskridtspartiet aldrig nogen sinde selv har fortalt, hvad meningen er, er vi andre jo nødt til at fundere os frem til det, og det eneste logiske vil være det, jeg nu har sagt.

Enhver kan sige sig selv, at det er noget vrøvl, og det er meningsløst, og som følge deraf vil vi naturligvis stemme imod Fremskridtspartiets dagsorden.

Henrik Toft (V):

Venstre er enig i de synspunkter, der er blevet gjort gældende om den hidtidige bekæmpelse af AIDS. Derfor kan vi ikke være enige med Fremskridtspartiet i deres synspunkter.

Med hensyn til den holdning, Venstre har til dette spørgsmål, kan jeg i øvrigt henvise til Venstres ordførers indlæg i debatten den 27. november 1987, som står at læse i Folketingets forhandlinger, sp. 2834. Endelig skal jeg meddele, at vi kan ikke støtte det dagsordensforslag, som er fremsat af Fremskridtspartiet.

Dagmar Mørk Jensen (RV):

Efter Det Radikale Venstres opfattelse er der ikke sket noget, som giver anledning til at skifte opfattelse, siden vi sidst debatterede dette emne. Vi kan ikke se noget som helst formål med en registrering, og det har vi heller ikke hørt nogen fornuftig begrundelse for. Så vi kan naturligvis ikke stemme for dagsordenen.

Birgith Mogensen (CD):

Dette er en meget alvorlig spørgeleg, som kræver profetisk svar på grundlag af forudfattede meninger. CD vil ikke deltage, men nøjes med at konstatere fakta.

For et års tid siden regnede vi med en smittedoblingstid på 12 måneder. Reelt ser fordoblingstiden ud til at blive på ca. 18 måneder, dvs. en mindre acceleration af AIDS-smitten end forventet. CD afventer med stor opmærksomhed begivenhedernes gang, men finder ikke anledning til registrering eller anden katastrofeudrykningsvirksomhed på nuværende tidspunkt.

Også CD stemmer imod Fremskridtspartiets dagsorden.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Kristeligt Folkeparti har sådan set stor sympati for de tanker, som Fremskridtspartiet fremsætter. Vi har selv været ude med nogle af dem. Spørgsmålet er jo bare, om man kommer med nogle ting i en dagsorden og siger, at sådan og sådan skal det være, eller om man som vi synes, at sundhedsministeren har været meget positiv og imødekommende i det svar, der blev givet heroppefra, som gik på, at man vil følge udviklingen meget nøje, og at man er parat til at skride ind med forskellige midler, hvis det viser sig, at der er behov for det. Jeg vil da gerne fastholde sundhedsministeren på det og sige, at Kristeligt Folkeparti også agter at følge det meget nøje.

Det er jo ikke i sig selv et spørgsmål om at registrere eller ej, sådan at enhver kan gå hen og se – som en ordfører sagde – om folk nu også var smittet eller ej. Det er et spørgsmål om tryk for læger, for ægtefællen, for børn, for alle dem, man omgås. Politiet har sagt, at det er et spørgsmål om, når man får at vide, at en narkoman har denne sygdom, hvorvidt man skal behandle alle narkomaner på samme måde, fordi man ikke kan få at vide, hvem der har den.

Der er grupper, der er særligt udsatte, og man kan gå så langt i at være anonym, at man faktisk skaber en panikstemning, sådan at alle bliver bange for alle. Men jeg er helt overbevist om, at sundhedsministeren vil være parat til at skride ind, når der viser sig sådan nogle ting.

Vi er i hvert fald glade for, at det ikke er blevet afvist, at der kan blive mulighed for registrering. Det er vigtigt, at alle tør lade sig undersøge, men det er lige så vigtigt, at vi sikrer de grupper, der er særligt truet.

Vi stemmer ikke for Fremskridtspartiets dagsorden, selv om vi har megen sympati for den.

Jørgen Tved (FK):

Jeg var ikke sikker på, jeg havde hørt rigtigt, men nu gentog Kristeligt Folkepartis ordfører, at man havde sympati for forslaget. Jeg mindes en legende om en tømmersøns søn og de spedalske; den burde fru Inger Stilling Pedersen måske erindre sig, før hun udtrykker sympati med det forslag, der er stillet her. I hvert tilfælde har vi nu hørt en af de grammofonplader, som Fremskridtspartiet har. Det er minoriteterne, man er ude efter. Somme tider er det flygtningene, og når man er blevet træt af at køre den, så vender man, så er det den anden side; så er det dem, der er smittet med AIDS.

Vi tror ikke, man løste f.eks. de spedalskes problem i sin tid ved at forsyne dem med et klaptræ. Vi tror heller ikke, at man klarer andre grupper ved på en eller anden måde at mærke dem med skilt for eller bag om, at de er smittet med denne eller hin sygdom. Vi siger, ligesom det allerede er sagt heroppefra: Aldrig registrering af syge mennesker, og for den sags skyld af andre minoriteter.

(Kort bemærkning).

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Hr. Jørgen Tved har jo en særlig forkærlighed for at sende en lille hilsen til Kristeligt Folkeparti; den takker jeg for. Men man må erindre, hvad jeg sagde. Jeg sagde, at formålet ikke var at ramme den enkelte ved at registrere, sådan at man kan sige: så skal du forfølges. Det er jo slet ikke det, der er tanken. Der ligger det dobbelte i det, at der er mennesker, som man ikke ved er smittet, og vi må se alvorligt på, at det kan være en trussel for andre,

Endelig siger Kristeligt Folkeparti meget klart, hvilket vi ikke har været inde på i dag, at AIDS er en sygdom som alle andre, og disse mennesker skal behandles nøjagtigt, som man behandler andre syge – altså ikke noget med klaptræ eller noget som helst andet.

(Kort bemærkning).

Dorte Bennedsen (S):

Ja, jeg vil gerne spørge fru Inger Stilling Pedersen, hvad det egentlig er, der har ændret sig siden den 31. marts sidste år. Er det det, at fordoblingstiden er blevet 18–20 måneder i forhold til 12–13 måneder, er det det, at kønssygdomstallet er halveret, dvs. at oplysningskam-

pagnen har fungeret? Hvad er det, der gør, at Kristeligt Folkeparti i dag har et fundamentalt andet syn på den dagsorden, vi vedtog sidste år, end fru Inger Stilling Pedersens daværende partifælle Jens Steffensen?

Rosing (S):

Fru Pia Kjærsgaard fik det til at lyde, som om vi i Grønland generelt er tilhængere af en registrering på baggrund af det, hr. Steenholdt har nævnt over for presen. Hr. Steenholdt er her desværre ikke i dag, men jeg kan da sige, at de bemærkninger står hr. Steenholdt meget alene med. Selv i hans eget parti har der været stor opmærksomhed om og stor modstand mod det, som hr. Steenholdt har foreslået, og det var ikke alene registrering, det var også offentliggørelse af navne på AIDS-ramte personer.

Jeg vil gerne her understrege, at vi i Grønland fra vores side er helt på linie med de fleste partier herinde. Vi siger ja til frivillighed og anonymitet og åbenhed og oplysning om disse spørgsmål og nej til registrering.

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg skal nok lade være med at forlænge debatten så forfærdelig meget, fordi jeg må konstatere, at enten har man fra ordførernes side forsøgt at latterliggøre det her, eller også har man været særdeles sløset med dette alvorlige emne. Jeg synes fortsat, det er fantastisk.

Til den sidste ordfører må jeg sige, at hr. Jens Lyberth jo i hvert fald også har været inde på at overveje, om han ville gå med på en registrering i Grønland, så det er ikke kun hr. Steenholdt, der har været inde på de tanker. Jeg synes, det er utroligt, at man ikke i det område af Danmark opfatter tingene meget mere alvorligt, end den sidste ordfører tilsyneladende gjorde.

Jeg må også undre mig meget. Man må sige, at politikere ændrer mening, når de kommer i Folketinget eller bliver ministre. Som fru Dorte Bennedsen sagde, har sundhedsministeren været ude med nogle meget forvirrende udtalelser, så man faktisk ikke rigtig ved, hvad sundhedsministeren mener. Nu fortæller sundhedsministeren så endnu en gang, hvad sundhedsministeren mener, men jeg er stærkt i tvivl, om fru folketingsmedlem Agnete Laustsen mente noget andet. Det er mit indtryk.

[Pia Kjærsgaard]

Jeg skal også sige, at fru Pernille Sams fra Det Konservative Folkeparti i en meget stor artikel i den kreds, hun er opstillet og valgt i, har udtalt, at AIDS-ramte skal registreres. Jørgen Winther fra Venstre, der en overgang var folketingsmedlem, udtalte, at AIDS-ramte skal registreres. Hr. Camre fra Socialdemokratiet skulle altså også ryge ud af Folketinget, før han indså alvoren i denne sag. Kristeligt Folkeparti har under valgkampen udtalt sig for en registrering af AIDS-ramte.

Jeg synes ganske enkelt, det er utroligt, at der er politikere fra de samme partier heroppe, der står og direkte modsiger, hvad der er blevet sagt inden for partiernes rækker.

Det er selvfølgelig rigtigt, som fru Dorte Bennedsen siger, at det kunne være fristende bare at komme op og sige »aldrig«. Så skal jeg da sige tak, fordi fru Dorte Bennedsen trods alt ikke lod sig nøje med at gå op og sige »aldrig« og i det mindste forsøgte at komme med en ordførertale.

Jeg ved ikke rigtig, hvad det er for nogle erfaringer, fru Dorte Bennedsen har gjort. Det er da korrekt, at der i dag er færre smittede, og det skal vi være glade for, men hvad med dem, der er smittet, og hvad med den acceleration, som sygdommen trods alt har, og som der fortsat ikke er fundet nogen helbredende løsning på?

Så fik jeg den gængse bemærkning, som vi har fået under samtlige AIDS-debatter i Folketinget, at hvis man indførte en registrering, hvis man droppede anonymiteten, så ville der være færre, der ville lade sig undersøge. Jeg skal her citere et svar, jeg fik fra sundhedsministeren den 12. februar 1988:

»Den frivillige undersøgelse for HIV-antistoffer foregår enten på de særlige screeningsklinikker eller hos de praktiserende læger. Antallet af lokalt foretagne undersøgelser indberettes ikke til de centrale myndigheder, og jeg kan derfor ikke oplyse, hvor mange personer der i 1987 frivilligt lod sig undersøge for AIDS.

Jeg kan supplerende oplyse, at der i 1987 blev undersøgt ca. 400.000 portioner donorblod afgivet af ca. 300.000 donorer.«

Det var selvfølgelig bevidst, at jeg stillede det spørgsmål, netop fordi vi gang på gang er blevet mødt med argumentet om, at hvis man op hævede immuniteten, så var der færre, der ville lade sig undersøge. Færre end hvad, fru Dorte Bennedsen? Og det samme spørgsmål kunne

jeg måske stille til hr. Agerschou. Det er et underligt argument at komme med at sige, der vil være færre, hvis man annullerer anonymiteten, når man vitterlig ikke har noget tal på – hvad alle og enhver selvfølgelig ved, når det er anonymt – hvor mange der har ladet sig teste.

Der bliver spurgt, hvordan Fremskridtspartiet tænker sig registreringen. Jamen det skal foregå præcis, som man har registreret syfilispatienter. Det er der ikke den store forskel i.

Jeg synes, det er underligt, at regeringspartierne i den grad kan vende sig imod vores dagsordensforslag. Regeringspartierne er mig bekendt de eneste partier, som vil stemme imod en afskaffelse af kønssygdomslovgivningen. Det har Fremskridtspartiet givet tilsagn om, fordi vi ønsker en registrering af AIDS-smittede. Vi ønsker ikke kønssygdomslovgivningen opretholdt, når Folketinget ikke vil gå med til, at AIDS kommer ind under kønssygdomslovgivningen, men når ordførerne fra regeringspartierne så siger, at de fortsat vil fastholde den, synes jeg, at det er en bagvendt betragtning, at man samtidig ikke vil lade AIDS komme ind under kønssygdomslovgivningen.

Det er faktisk den eneste kønssygdom – og det er en kønssygdom – der ikke kan helbredes, og derfor mener vi fortsat, at det er rimeligt, at man får AIDS ind under kønssygdomslovgivningen. Vil man ikke være med til det, må man oprette en registrering af AIDS-ramte.

Så skal jeg tage meget afstand fra hr. Jørgen Tved, der siger, det er minoriteter, Fremskridtspartiet er ude efter. Jeg kunne godt lide at vide, hvad det er for minoriteter, hr. Jørgen Tved henviser til. Vi har i størstedelen af Fremskridtspartiets folketingsgruppe netop givet tilsagn om et registreret partnerskab. Det er en billig betragtning og en billig argumentation, når man forsøger at sige, vi er ude efter minoriteter.

Så er der en ting, som jeg synes ordførerne har hoppet let og elegant henover, og det er strafforfølgningen af dem, der bevidst smitter andre med AIDS. Jeg synes, det er utroligt, at man overhovedet ikke er gået ind i den debat, som også var en del af vores dagsordensforslag, og som man nok burde have udtalt sig lidt mere om.

Jeg synes, det er ejendommeligt, når man kan se debatten i aviserne – det er hr. Bernhard Baunsgaard, som i Jyllands-Posten den 2. fe-

[Pia Kjærsgaard]

bruar 1988 udtaler, at forsættlig AIDS-smitte bør straffes – at ordføreren i dag, fru Dagmar Mørk Jensen, så overhovedet ikke udtaler sig om den sag. Det hænger vel som sædvanlig sammen med, at hr. Bernhard Baunsgaard på det tidspunkt gerne ville i pressen på en sag, der var en del debat om. Jeg synes, det er slapt, at man ikke går videre ind i den ganske alvorlige sag, det er, når en 19-årig ung pige bevidst bliver smittet af en mand, der har AIDS. Man kan reelt heller ikke strafforfølge disse personer. Det er sådan, at anonymiteten stadig er der, og bl.a. i dette tilfælde har den unge pige ikke villet angive manden. Har hun villet gøre det til lægerne, har de fortsat tavshedspligt. Politiet har ingen mulighed for at finde ud af, hvem det er.

Der er også andre sygdomme, som man kan smitte andre med, f.eks. meningitis, hvis man skal komme ind i den argumentation om, at man kan strafforfølges, hvis man bevidst smitter andre med en farlig sygdom. Jeg synes ikke, argumentationen holder. Der er i virkeligheden ikke spor at gøre ved den sag, og det tror jeg justitsministeren, som Fremskridtspartiet har stillet spørgsmålet til, er klar over.

Det er beklageligt at konstatere, at der er så ringe interesse for det alvorlige problem, som AIDS er i Danmark, og som det vil være i årene fremover. Jeg synes, det er fantastisk, at ordførerne ikke ønsker at gå mere sagligt ind i debatten og blot henholder sig til en folketingsbeslutning, som hviler på et alt, alt for løst grundlag, og som hurtigst muligt nu burde blive lavet om.

Man må så håbe, at man ved denne debat sikrer sig, at politikere, som stemmer imod vores dagsordensforslag, bagefter går ud og fortæller befolkningen, at de egentlig går ind for vores forslag. Jeg skal her især appellere til Venstres medlemmer, som er begyndt at få en kedelig tendens til at afvise fornuftige forslag i Folketinget eller stemme for ufornuftige forslag, hvorefter de fortæller befolkningen, hvad der er den sunde fornuft. Det vil jeg meget kraftigt anmode om at man i hvert tilfælde ikke gør i denne sag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 64 af Pia Kjærsgaard (FP) (se foran)

forkastedes, idet 9 (FP) stemte for, 111 (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF og FK) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 96:

Forslag til folketingsbeslutning om gratis insulin til sukkersygepatienter.

Af Qvist Jørgensen (S) og Agerschou (SF) m.fl.

(Fremsat 29/1 88).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Jeg vil gøre opmærksom på, at forhandlingerne i salen fortsætter. Vi er nødt til at bede om ro.

Sundhedsministeren (Agnete Laustsen):

Efter sygesikringsloven kan der ydes tilskud til lægemidler med enten 50 pct. eller 75 pct. Når et lægemiddel er tilskudsberettiget, opnår alle patienter, der får lægemidlet ordineret af lægen, dette tilskud. Herved adskiller sygesikringslovens medicintilskudssystem sig fra bi-standslovens og pensionslovens regler om medicintilskud, hvor der i det enkelte tilfælde kræves en vurdering fra de sociale myndigheder af patientens økonomi eller hans eller hendes forhold i øvrigt.

Der er ikke i sygesikringsloven fastsat nærmere regler for, hvilke kriterier der skal lægges til grund for afgørelsen af, om et lægemiddel skal gives tilskudsberettiget, og om tilskuddet skal udgøre 50 pct. eller 75 pct., men efter praksis ydes der tilskud med 50 pct. til lægemidler med en sikker og værdifuld terapeutisk effekt, medmindre der foreligger risiko for et uønsket overforbrug.

Tilskud med 75 pct. ydes til lægemidler, som ud over at opfylde betingelserne for at opnå tilskud på 50 pct. anvendes til behandling af veldefinerede, ofte livstruende sygdomme. Det er dog en betingelse for ydelse af tilskud, at lægemidlerne ikke umiddelbart kan anvendes på mindre hensigtsmæssige indikationer.